

Vaše odločitve odmevajo v medijskem prostoru.

press
clipping

Naša analiza objav KVALIA vam izmeri odmev.

Poročilo medijskih objav

Pripravljeno: **19.04.2017**

Pojavnost:

INTERNET

1

Ključne besede v poročilu:

SILA

1

17.12.2016 www.delo.si

Stran/Termin:

SLOVENIJA

Naslov: Slovenija je nevarna država. A le zaradi odlične hrane

Vsebina: Pogovor s Herine Twaalfhoven, soprogo nizozemskega veleposlanika v Sloveniji.

Avtor: Helena Kocmur

Gesla: SILA

17.12.2016 www.delo.si

Stran/Termin:

Naslov: Slovenija je nevarna država. A le zaradi odlične hrane

Naklada:

Avtor: Helena Kocmur

Površina/Trajanje: 1,00

Rubrika/Oddaja:

Žanr: INTERVJU

Gesla: SILA

<http://www.delo.si/nedelo/slovenija-je-nevarna-drzava-a-le-zaradi-odlicne-hrane.html>

Pogovor s Herine Twaalfhoven, soprogo nizozemskega veleposlanika v Sloveniji. V resnici bi lahko živela kjer koli na svetu, saj vedno vzameš s seboj samega sebe.

Zdi se mi, da imate v Sloveniji celo več socialnih pravic kot na Nizozemskem. Lepo je, če si le lahko vse te pravice privoščite.

Po dolgih letih bivanja v kulturno in politično različnih državah se je Herine Twaalfhoven, soproga nizozemskega veleposlanika v Sloveniji Barta Twaalfhovna, lani nastanila v ljubljanski rezidenci v bližini Koseškega bajerja. Čeprav je po izobrazbi učiteljica, je le v redkokateri državi smela opravljati svoj poklic, zato je lahko bolj spoznavala tuje kraje, ljudi in njihove navade. Slovenija, pravi, je lepa v vseh letnih časih in ima vse možnosti, da postane prepoznavna turistična destinacija tudi v svetovnem merilu.

Gospa Twaalfhoven, kje boste letos praznovali božič? Tokrat prvič božiča ne bova praznovala v državi, kjer živiva, ampak doma na Nizozemskem. Lani sva bila tukaj, pridružili so se nama tudi prijatelji iz Ljubljane, ki jih je mož spoznal med službovanjem v Parizu. Znova smo navezali stike in bilo je res lepo. Letos je mlajša hči odpotovala v ZDA na študentsko izmenjavo, starejša pa gre v tujino na počitnice, tako da bova midva odšla na Nizozemsko. Vendar je Ljubljana že zdaj tako lepo okrašena, vzdušje je čudovito, tako da bova lahko ves december uživala v njem. Kako praznujete božič na Nizozemskem? Običajno imamo večerjo v družinskem krogu, darila pa niso v navadi, morda le kakšna majhna pozornost. Daljše praznovanje imamo že za miklavža, ki na Nizozemsko prispe iz Španije sredi novembra in se nato petega decembra tja tudi vrne. To je za nas pomembno praznovanje, ki se ni spremenilo že več sto let. Miklavž prinese darila v nastavljene čevlje, kakšno mandarino ali čokolado, včasih pa ničesar, samo sporočilo, da nisi pospravil sobe ... (smeh) Tudi za božič si podarimo skromna darila, katerih vrednost ne presega pet ali deset evrov. Pomembnejše je druženje in predvsem pesem, ki jo napišemo in podarimo drug drugemu, zavito v kar se da nenavadno darilo, saj je pomembna predvsem kreativnost. Zvečer se zberemo, najprej mora vsakdo prebrati pesem, ki jo je dobil v dar ... in ker je vedno podpisan Božiček, nihče ne ve, kdo je avtor, ki te lahko tudi malce zbode. Tudi otroci dobijo tako priložnost, da staršem nastavijo ogledalo. Ko si doma, se ti vsi ti običaji ne zdijo nič posebnega, če dolgo živiš v tujini, pa na svojo domovino pogledaš z drugimi očmi in vidiš, da smo le nekaj posebnega. Ker sem v tujini, se lahko z razdalje ozrem na svojo deželo in mi kakšne stvari postanejo bolj všeč, do drugih pa sem morda bolj kritična, kot bi bila, če bi živela tam in ne bi spoznala tudi življenja drugod. Do zdaj ste živeli v sedmih državah. Kje sta s soprogom začela diplomatsko kariero? Moža sem spoznala v Madridu, kjer sem bila sprva direktorica nizozemske šole. Veliko Nizozemcev živi v tujini. Zaposleni so v predstavništvih nizozemskih podjetij in potem otroke vpisujejo v te šole, kar je primerno zlasti za tiste, ki gredo v tujino samo enkrat, nato pa se nameravajo vrniti domov. Tisti, ki se selijo iz države v državo, otroke raje vpisujejo v mednarodne šole. Eno takšnih sem vodila v Madridu. To je bilo leta 1985, tik pred vstopom Španije v EU. Po poklicu sem namreč osnovnošolska učiteljica, učila sem tudi v srednji šoli. Tisto obdobje imam res v lepem spominu. Madrid je bil prvo leto mojega bivanja tam ravno kulturna prestolnica Evrope, takratni župan je bil socialist Enrique Tierno Galvan, ki je bil prepričan, da mora biti kultura dostopna vsem. V tistem času je bilo v Madridu res veliko koncertov in vseh vrst kulturnih prireditev. Njegovo gibanje se je imenovalo Movida madrileña, prineslo je pravo osvežitev po dolgih letih diktature generala Franca. Življenje je v Španiji tudi sicer drugačno kot na Nizozemskem. Tam ljudje spijo dvakrat po štiri ure - ponoči in popoldne, ko imajo siesto. Spomnim se, da je moj mož ljudi povabil na koktajl ob enih ponoči, sredi noči. Za nekoga, ki ni vaje takšnega tempa, tudi popoldanskega počitka, je lahko takšno življenje dokaj naporno.

Kljub temu pa je bilo čudovito. Tudi Španija je, tako kot Slovenija, vinska dežela. Takrat sem vozila zelo star renault4, zelo rada sem se odpravila na izlet na vinorodna območja, med vinograde, kupovala izvrstno domače vino ... Kako ste se z leti prilagajali tako različnim kulturnim okoljem, kot so Emirati, Turčija, Švica? Ste imeli kaj težav? Sama s tem v resnici nisem imela nikakršnih težav. Človek mora biti odprt, ne sme preveč pričakovati. Ljudje me pogosto sprašujejo, v katero državo bi želela. Nimam nikakršnih preferenc. Če bi si ustvarila pričakovanja, morda na podlagi enega letovanja ali kakšnih lepih posnetkov, to v resnici ne pove kaj dosti o posamezni državi. Povsod je mogoče lepo živeti. Šla bi kamor koli, raziskovala in spoznavala ljudi. Ko dlje časa živiš v drugi državi, lahko zelo dobro spoznaš tamkajšnje navade, spoznaš veliko krasnih ljudi. Tudi v Združenih arabskih emiratih smo navezali veliko prijateljskih odnosov, ki jih gojimo še naprej. Predlani so nas najboljši prijatelji iz Dubaja obiskali v Švici, kjer smo skupaj praznovali božič, medtem ko smo pri njih vedno skupaj praznovali ramadan. Emirati so bili zame posebna izkušnja, saj sem imela tam nekako tri vzporedna življenja: eno z možem, drugo z otroki in šolo in tretje z arabskimi ženskami. Moški in ženski svetovi so tam pogosto ločeni. Vse tiste princeze živijo v palačah, kjer tudi rade sprejemajo obiske. Imajo zelo veliko kraljev-skih porok, ki so bile vedno zelo zanimive. Običajno so nas ob taki priložnosti povabili na slovesno kosilo, zvečer pa je bila v palači velika zabava za ženske. Bilo je fantastično, toliko žensk ... Prva takšna poroka v emiratu Adžman, ki sem se je udeležila, je bila nepozabna izkušnja. Nevestin oče je zgradil amfiteater ob morju, s hčerjo, seveda povsem zakrito, sta priplula na lesenem čolnu, ženin je prijahal na belem konju, sledila je razkošna večerja, med katero je nevesta ves večer sedela pri mizi, vsa druga dekleta pa so vso noč plesala ... Po devetih mesecih so me sredi nakupovanja znova poklicali in me obvestili, da lahko njeno visočanstvo skupaj z novorojenčkom obiščem v porodnišnici. V trenutku sem, ne da bi sploh utegnila plačati, pohitela domov, se preoblekla in v porodnišnico pridvela s polnim naročjem medvedkov. Poleg jordanske kolegice sem bila v resnici edina obiskovalka, ki nisem bila zakrita po obrazu in laseh. Porodniš-nica je bila polna žensk, pa sem pomislila, da bom storila tako kot na Nizozemskem - spila dve kavi ali pet minut poklepetala, kar bo pač prej na vrsti. Pogovarjala sem se z mnogimi tetami in prijateljicami, nato pa odšla. Čez nekaj dni sem iz palače v Adžmanu dobila ogromno darilo, povezano z veliko pentljo. O moj bog, sem rekla možu, ne smeva prejemati daril, ki so vredna več kot 25 evrov, kaj bova zdaj z vsem tem zlatom (smeh). Pod darilnim papirjem je bila v resnici plastična skrinja, ko sem dvignila pokrov, pa se je vame zazrlo jagnje. Darilo je bilo v zahvalo, ker sem obiskala novorojenčka. Poklicala me je prijateljica iz Jordanije, ki je ravno tako dobila ovco, in mi razložila, zakaj takšno darilo. Ker se je rodila deklica, če bi se namreč rodil deček, bi dobili vsaka svojo kamelo, prav tako zaklano in odrto. Kamelje meso je tam zelo priljubljeno, kadarkoli so nas povabili na kosilo, je bilo na krožniku tudi to. Bila sem v resnici zelo počaščena, saj so mi s tem darilom pokazali, da sem del njihove družbe, vendar sem jagnje podarila gospodinji, naj ga razdeli med prijatelje in sorodnike. Ali ste med bivanjem v tujini kot soproga diplomata lahko opravljali svoj poklic? V nekaterih državah je bilo to mogoče, v drugih ne. Z diplomatskim potnim listom je namreč to težje. V Siriji, denimo, sem ravno tako vodila mednarodno šolo, kar je bila zame posebej dragocena izkušnja. Sirija je enkrat-na država, čudoviti ljudje. Potem ko sva jo zapustila, sem se petkrat vrnila s skupinami žensk, da sem jim pokazala, kako lepo je. Škoda, da to zdaj ni več izvedljivo, zaradi vojnih razmer. V Turčiji, denimo, so mi ponudili delo na univerzi, ki pa ga nisem mogla sprejeti, saj mi naše ministrstvo ni odobrilo običajnega nizozemskega potnega lista. Z diplomatskim potnim listom si obiskovalec in nisi davčni zavezanec. Kar je po svoje škoda, po drugi strani pa vendarle sodelujem v nekaterih projektih, kot je v Sloveniji bazar [Sila](#), in nizozemska podjetja spodbujam, da bi prispevala svoje izdelke za nevlad-ne organizacije. Lani smo zbrana sredstva podarili invalidskim društvom, letos pomagamo organizacijam, ki se ukvarjajo z ženskami in otroki, žrtvami nasilja. Ker imam več prostega časa, lahko zdaj tudi večkrat obiščem svoji hčeri, ki študirata na Nizozemskem. S seboj sta povsod vzela tudi hčeri. Kako težko se jima je bilo ločiti od prejšnjega okolja, prijateljev, se znova prilagajati? Prva hči se je rodila v Turčiji, druga v Nemčiji, tudi onidve sta se nenehno selili. Seveda sta povsod obiskovali mednarodno šolo. Čeprav sta morali vsaka štiri leta zapustiti okolje in prijatelje, sta potem prišli v šolo, kjer so bili vsi otroci v enakem položaju, vsi so se selili po svetu. Vsi so dobro vedeli, kaj pomeni, če se nenehno seliš, tako da so nekako ustvarjali bolj odprto družbo. Potem ko smo se leta 2007 po 16 letih službovanja v tujini vrnili domov na Nizozemsko, nato pa po štirih letih znova odšli v tujino, je starejša hči ostala doma, mlajša pa se je z nama preselila v Švico, kar je bilo zanjo kot 15-letno dekle zelo težko. Če se stalno seliš od države do države, namreč ni tako hudo, kakor če moraš zapustiti domovino. V nasprotju z Emirati, kjer sem jo morala ves čas

povsod voziti, se je na Nizozemskem znova občutila svobodno, lahko je kolesarila, odšla sama kamor koli ... Tako da je bila selitev v Švico dokaj stresna, prvo polovico leta je bilo težko, tudi zato, ker je bila prvič v tujini brez sestre, vendar se je potem dobro prilagodila. Med olajševalnimi okoliščinami je bilo tudi to, da smo vsepovsod s seboj pripeljali vse svoje pohištvo, preproge, tako da smo se vedno znova lahko počutili kot doma. Kot da bi s seboj pripeljali svoje domovanje. Tako je bilo tudi lani, ko sva prišla v Slovenijo. Iz Švice sva se sredi poletja kar z avtom pripeljala v Ljubljano, za nama pa pohištvo na tovornjakih (smeh). Ste se že privadili življenja tukaj? O Sloveniji sva že prej veliko slišala, tako da sva se veselila prihoda sem. Ljubljana je čudovito mesto, lepo se je v njem sprehajati, tudi zato, ker ni prometa. Mislim, da je bila to najboljša mogoča zamisel. To je prvo od mest, v katerih sem živela, da se je mogoče res sproščeno sprehajati naokoli. Zelo prijazno je do obiskovalcev, ki se sprehajajo, kupujejo ... Tudi mlajša hči, ki študira otroško psihologijo in je nekaj mesecev živela tukaj z nama, je bila navdušena nad Ljubljano, na osnovni šoli Danile Kumar je opravljala študentsko prakso, dobila je veliko prijateljev ... Zagotovo ste imeli priložnost spremljati ameriške volitve, ki so jim tudi slovenski mediji namenjali veliko pozornosti. Seveda, tako je bilo povsod. Za dogajanje v ZDA je vedno veliko zanimanja, tudi na Nizozemskem, saj je to pomembno tudi za vse nas. Vse volitve v ZDA so pomembne novice po vsem svetu. Ali menite, da bo s tem, ko je Melania Trump postala prva dama ZDA, pridobila tudi Slovenija? Seveda. Mislim, da se je Slovenija uvrstila na svetovni zemljevid tudi z Aleksandrom Čeferinom. Če se je prej dogajalo, da ljudje v nekaterih državah niso vedeli za Slovenijo in so jo zamenjevali s Slovaško, zdaj ne bo več tako. Tudi Američani, ki morda do zdaj niso kaj dosti vedeli o oddaljeni evropski državi, jo bodo bolj spoznali. Pričakujem, da bo tudi nekaj več ameriških turistov pripotovalo sem. Na Nizozemskem smo že prej vedeli, da je Slovenija čudovita dežela, saj smo jo pogosto obiskovali kot turisti, zdaj pa menim, da se bo še bolj uveljavila. V zadnjem letu in pol, odkar sem tukaj, opažam, da so letala med Amsterdamom in Ljubljano čedalje bolj zasedena, na njih je vse več Američanov, ki iz ZDA potujejo prek Nizozemske v Slovenijo. To sploh ne preseneča, saj je Slovenija res lepa, v vseh letnih časih, poleti, pozimi ... Seveda pa je Slovenija nevarna država, zaradi hrane (smeh). Ta je namreč izvrstna, kar ne morem verjeti. Tudi to je ena od prednosti življenja v tujini, spoznavanje kulinarike. In zdaj, ko smo tu, želimo jesti slovensko hrano. Kaj vam je najbolj všeč? Vprašajte me, kaj mi ni. Rada imam zelenjavne jedi, tudi sladice so odlične. Toliko izvrstnih restavracij je, tudi vino je čudovito. Mislim, da štiri leta ne bodo dovolj, da bi pokusila vsa vina. Potem ko sva prispela, se mi je po dveh tednih zdelo, kot da sem tu že dva tedna, po dveh mesecih pa, da živim v Ljubljani že dve leti. Tako prijetno je, tudi ljudje so prijetni, vse je zelo preprosto. Vendar hitro mineva, po dveh letih se ti zdi, da se že bliža konec ... Kakšne načrte še imate med bivanjem v Sloveniji? Mlajša hči nama je podarila knjigo o arhitekturnih lepotah v Ljubljani, kjer že sicer rada pohajam. Ta knjiga govori o zgodovini stavb, zelo zanimivo je hoditi po ulicah in vse to spoznavati. Zagotovo si želim še bolje spoznati Ljubljano in Slovenijo. Poskušam brati tudi prevode nekaterih slovenskih literatov ... Vas je katera od držav, kjer ste živeli, tako zelo navdušila, da bi se želeli po koncu službe tja preseliti? Morda. Z možem potujeva naokrog od leta 1985, kar je po svoje privilegirano življenje, saj ostaneš v državi štiri leta in hkrati tam nisi na počitnicah, tako imaš v resnici izjemno priložnost, da spoznaš kraje in ljudi, tudi zunaj počitniške sezone. Tako je tudi v Sloveniji. Prejšnji teden sva bila v Stični, na Bogenšperku ... Veliko berem o Sloveniji, poglobljam se v zgodovino. Spoznavam tudi vsakodnevno življenje. V resnici bi lahko živela kjer koli na svetu, saj vedno vzameš s seboj samega sebe. Čeprav je povsod drugače, so najbolj osnovne zadeve vseeno podobne. Od vsakega posameznika je odvisno, kakšno življenje si potem ustvari. Mislim, da se bova po upokojitvi vendarle preselila na Nizozemsko, razmišljava pa tudi o tem, da bi si manjše gnezdo oblikovala še v kateri od držav, kjer sva živela. Takšna kombinacija bi nama bila zelo blizu, vendar v pogovorih še nisva prišla daleč, tako da je o izbiri še težko govoriti. Do takrat pa je tudi še nekaj časa. Pred nama je še kar nekaj delovnih let. Prej smo se na Nizozemskem upokojevali pri 65. letu, zdaj je starost za upokojeitev 67 let, morda se bo še ta meja še dvignila. So se ljudje sprijaznili s tem? Medtem ko v drugih državah delavci pogosto protestirajo zaradi dviga starostne meje upokojevanja in tudi drugih stvari, na Nizozemskem teh protestov preprosto ni. Morda zato, ker smo že od nekdaj med seboj zelo povezani. Morda tudi zato, ker imamo enega velikega skupnega sovražnika, vodo, proti kateri se stalno borimo. Ravno kar smo končali velik obrambni sistem, ki naj bi nas pred vodo varoval v prihodnjih desetletjih. Tudi v letih, ko je bilo treba zategniti pas, se ni nihče kaj dosti pritoževal, saj je bilo to nujno. Ljudje so varčevalne ukrepe razumeli, če so oblasti dovolj prepričljivo razložile, zakaj so nujni. Če jim to ne uspe najbolje, potem je drugače ... Vendar se prebivalci Nizozemske skoraj

nikoli množično ne odpravijo na ulice, da bi protestirali. Po zadnji krizi se zdaj počasi postavljamo na noge. Ni sicer tako, kot je bilo pred njo, moje osebno mnenje je, da tako, kot je bilo pred krizo, ne bo nikoli več. Zato se moramo sprijazniti z novo realnostjo. Sem sodi tudi upokojevanje, ki se čedalje bolj odmika. Vendar je tako povsod ... Menite, da so Nizozemci kot narod bolj flegmatični, strpni? Morda ... Tudi v času vsesplošne begunske krize ni bilo slišati veliko razburjanja ... Ne, res ga ni bilo. Mi smo tega vajeni. Ob morju smo, vedno smo se ozirali v svet. Naše ladje so plule vsepovsod, pa tudi k nam so prihajali vplivi od zunaj, ni nas bilo strah tujerodnih rastlin in tujih ljudi ... (smeh) Mislim, da je to pomembno. Na Nizozemsko je leta 1954 prišlo 350.000 ljudi iz Indonezije, leta 1975 ravno toliko iz Surinama, iz Jugoslavije je pribežalo 55.000 ljudi, ne vem natanko, koliko jih je prišlo iz Madžarske v 60. letih prejšnjega stoletja. Po drugi svetovni vojni ni bilo dovolj prebivalcev, da bi obnovili državo, zato so najprej prišli Španci in Italijani, nato pa tudi ljudje iz Turčije in Maroka. Vajeni smo ljudi iz drugih kultur. Prišleki, ki so prihajali prej, so se dobro integrirali v družbo, nekaj več težav je bilo pozneje, ti so oblikovali močnejše priseljenjske skupnosti, se bolj držali skupaj ... Vendar smo lahko nekaj podobnega opazili tudi pri Nizozemcih, ki so se v 20. letih prejšnjega stoletja selili v ZDA. Bilo jih je kar veliko, kmetov, delavcev... Ko so jih potem obiskali novinarji, da bi videli, kako živijo poznejše generacije, so ugotovili, da so večji Nizozemci od nas, da še vedno gojijo nekatera praznovanja, ki so na Nizozemskem že zdavnaj zamrla, še vedno so med seboj zelo povezani in se ne integrirajo povsem v družbo. Kar je po svoje razumljivo. Nizozemska je tudi med državami, ki slovijo po velikodušni socialni politiki. Bi jo lahko primerjali s slovensko? Mislim, da je Nizozemska zelo socialna država, radi pomagamo drugim ... Še vedno se spomnim, bila sem še otrok, ko se je nekje v svetu, ne vem več natanko kje, zgodila katastrofa. Z dobrodelno oddajo na televiziji smo zbrali ogromno denarja, več milijonov, veliko več kot v drugih državah, če bi upoštevali, da smo dokaj majhna država. Nizozemcev je komaj 17 milijonov... Takoj želimo pomagati, ne mislimo ves čas le nase. Imamo tudi zelo dober sistem socialne varnosti, vendar zato plačujemo zelo visoke davke. Temu se na Nizozemskem ni mogoče izogniti. Tudi pri nakupu avta država preveri, ali je bil plačan davek. To se mi zdi prav, saj je davek pač treba plačati. Če nekdo, tudi poslovnež, zamuja s plačilom, ima težave pri prošnji za potni list. Enako velja za prometne kazni ali globe za napačno parkiranje. Ker plačujemo visoke davke, so tudi naše univerze poceni in dostopne vsakomur. Zdi se mi, da imate v Sloveniji celo več socialnih pravic kot na Nizozemskem. Lepo je, če si le lahko vse te pravice privoščite. Pri nas ima ženska pravico le do treh mesecev porodniškega dopusta, nato lahko dobite starša še nekaj tednov materinskega ali očetovskega dopusta.